

[Kaj V. Andersen.]

tion efterhånden føler over for disse behandlingssystemets yderste håndsregninger, ødelægger tillidsforholdet sådan, at mange vil holde sig borte af frygt for systemet, af frygt for den centrale journalisering, som konsulentholdet i Århus presser på over for ministeren for at få gennemført overalt i behandlingssystemet.

Jeg er meget interesseret i at høre, hvordan ministerten stiller sig til dette påtrængende krav fra konsulentholdet i Århus.

Socialministeren (*Eva Gredal*):

Må jeg ikke indledningsvis sige, at konsulentholdet er ikke selvbestaltet. I forbindelse med bistandslovens ikrafttræden er vi ved at udarbejde et reglement, som tager sit udgangspunkt i det gældende reglement for forsorgshjem, men det skal dække alle de institutioner, der fremtidig bliver en del af tilbuddet til de hjemløse og dem, der, som det siges i loven, ikke kan tilvænne sig det almindelige samfundsliv. Disse institutioner har forskellige benævnelser, forsorgshjem, herberger og kollegier, beskyttede pensionater. Reglementet skal ikke gælde uden for lovens område og altså ikke omfatte alkoholambulatorier.

Et reglement er altså ikke en ny ting, men jeg kan nævne, at der optages en ny regel, nemlig den, at den, hvis forhold beskrives, får ret til at blive gjort bekendt med indholdet af sin journal. Den skal ikke indeholde helbredsmæssige oplysninger, men kun belyse den sociale situation og beskrive, hvad der sker under opholdet på den enkelte institution. Den skal betragtes om et arbejdsredskab for institutionen, og den vil ofte være udformet som en aftale mellem klienten og den sociale medarbejder om, hvad man skal samarbejde henimod.

Journalen har sit forbillede fra sygehuse, socialforvaltninger og en lang række andre steder, der alle betragter en journal som en bistand i arbejdet. Journalen kan ikke gøres til genstand for almindelig aktindsigt. Den skaber en kontinuitet i behandlingen og bidrager til at fastholde institutionerne i deres forpligtelse over for klienterne. Den skulle også kunne forhindre tilfældigheder og give amtskommunerne mulighed for at udøve det pædagogiske tilsyn og mulighed for at

fungere som ankeinstans i de tilfælde, hvor der er klager over forsorgens udøvelse.

Beskyttede pensionater, herberger og forsorgshjem skal ses som et samlet tilbud til hjælpsøgende. Den, der har brug for en kortvarig støtte, skal kunne henvende sig på hvilken som helst af disse institutioner uden hensyn til, hvor den findes, og modtage den hjælp, han har brug for. Der forudsættes også et samarbejde mellem institutionerne og andre hjælpeforanstaltninger, f. eks. sygehuse. Dette samarbejde kan have karakter af en efterbehandling, og i sådanne situationer er det nødvendigt med en beskrivelse af, hvad der er sket under opholdet.

Tanken bag bistandslovens regler er jo netop bl. a., at der skal være et samarbejde mellem alle, der kan hjælpe en person eller en familie; og for at et sådant samarbejde skal kunne fungere til gavn for klienten og hans familie, er det nødvendigt, at man også inden for forsorgshjemmene og lignende institutioner registrerer den bistand, der er ydet.

Medarbejdere ved de forskellige institutioner, der er med til at forvalte bistandsloven, er undergivet tavshedspligt. Reglerne skabes således udelukkende med det formål at hjælpe bedst muligt, og jeg kan ikke se, der er grund til så stor bekymring for, hvordan disse regler vil virke.

Kaj V. Andersen (V):

Jeg takker ministeren for svaret, men jeg er selvfølgelig ikke tilfreds med det. En lang række af de punkter, ministeren opregnede i sit svar, gælder den anden, tredje, fjerde og femte gangs behandling af en medborger — klient hedder det jo nu — og ikke førstegangsbehandling eller førstegangsmottagelse i de institutioner, jeg talte om. Der foregår arbejdet nemlig ikke nær så formelt og ikke nær så bureaukratisk og stift, som det her blev beskrevet, og som det jo desværre foregår i en lang række af de andre institutioner, ministeren nævnte.

Vel, jeg vil gerne stille ministeren et til-lægsspørgsmål. Københavns kommunes hospitalsvæsen har et ambulatorium på Forchhammersvej, hvor man på det bestemteste fra ledende overlæge og ledende socialrådgiver modsætter sig denne centrale journalisering. Man siger ydermere fra ambula-